

ἵνα παραστήσωμεν
πάντα ἄνθρωπον
τέλειον ἐν χριστῷ
εἰς ὃ καὶ κοπιῶ ἀγωνιζόμενος
κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ
τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἐμοί
ἐν δυνάμει καὶ ἐν
θέλω γὰρ ὑμᾶς εἶδέναι
ἢ ἅπασι τοῖς ἀγαπῶσι
καὶ τὼν ἐν λαοδικίᾳ
καὶ ὅσοι ὀυχεῶν ἰκασίν
τὸ πρόσωπόν μου ἐν σαρκί
ἵνα παρακληθῶσιν ἡ καρδίαι αὐτῶν
συμβιβασθῆντες ἐν ἀγάπῃ
καὶ εἰς πάντα ἄφρον πλοῦτον
τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως
εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ
θεοῦ ἡ χεῖρ καὶ πρὸς καὶ τοῦ χυ
ἐνώσεισιν πάντες
ὁ ἰσχυροὶ τῆς σοφίας
καὶ ἰγνώσεως ἀπόκρυφοί
τῆς

Adrian Ebens
Danutasn Brown

Vise Hensyn til Kolosserbrevet 2:14-17

Adrian Ebens
Danutasn Brown

24 mai 2015
Oppdatert juni 2020

Oversatt fra engelsk til norsk av Azadeh Badiie. Hefтетittelen på engelsk er "Showing Respect for Colossians 2:14-17".

Bibler brukt for oversettelser av Bibelvers:
BGO: Bibelen Guds Ord, 2017.

BMG: Bibelen a.v. 1611 ved Morten Gjømlestad, 2003.

Ofte er resultatet en blanding av BGO og/eller BMG og fri oversettelse for å komme nærmest den engelske teksten.

Innhold

Bare en Høytidssabbat?.....	4
Paulus Skriver Mot Gnostisismen.....	7
Gnostisismen er imot Skaperen og Hans Skapelse.....	10
Utvisking av Forordningenes Håndskrift.....	15
Lovens Bok er Gitt til vår Nytte.....	19
Vanhellighet i Våre Dekreter.....	25
Forsonet med Skaperen og Hans Skaperverk.....	28
Å Ta del i Nattverd er ikke Feil.....	30
Omformulering av Kolosserbrevet 2:16-17.....	33
1. Bruken av ordet "med hensyn til".....	33
2. Bruken av det tilføyde ordet "dager" og kolon.....	34
3. Bruken av ordet "men".....	35
4. Det tilføyde ordet "er".....	40

Bare en Høytidssabbat?

Kolossierbrevet 2:16,17 La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke, eller med hensyn til en helligdag eller nymånedag eller sabbat-*dager*: (17) Som er en skygge av de kommende ting; men kroppen *er* av Kristus. (Direkte oversettelse, der tegnsetting og store bokstaver og tilføyde ord i kursiv er bevart slik det forekommer i den engelske King James Bibelen.)

Dette skriftstedet er et av de mest omdiskuterte i den kristne verden. Hva mente Paulus egentlig her? Forviser Paulus Guds folks samlinger i lovens bok til skraphaugen som en samling lovisk trelldom? Sier Paulus til de troende at de ikke skal la verdens mennesker dømme dere i disse tingene, men i stedet dømme hverandre? Mener Paulus at syvendedags-sabbaten ikke lenger er relevant for kristne fordi han bruker ordet 'sabbaton' i sin liste?

Det tradisjonelle adventistiske perspektivet, som ikke ønsker å degradere syvendedags-sabbaten til å være en skygge, forklarer at sabbaten her bare refererer til sabbatene, eller sabbaton, under en årlig høytid. Ordet *sabbaton* brukes i forbindelse med Forsoningsdagen, men ikke i forbindelse med de andre årlige høytidene, så er dette virkelig det Paulus mener her? For de fleste søndagskristne virker dette som et overfladisk forsvar. Vi skal se at det finnes en bedre måte å forsvare sabbaten på, som ikke er en skygge, men som krever at man aksepterer at de to andre punktene på listen, nemlig nymånedagen og helligdager, har fått økt relevans i nytestamentlig tid.

Ordet Sabbaton [G4521] forekommer 68 ganger i Det nye testamente. 59 steder betyr det syvendedags-sabbat. På 8 steder er det knyttet til uken i forbindelse med en syvendedags-sabbat. 67 av de 68 versene har altså en direkte forbindelse til syvendedags-sabbaten. Det eneste som gjenstår er Kolossierbrevet 2:16. Hvis Det nye testamente bruker dette ordet 67 ganger i forbindelse med syvendedags-sabbaten, er det da riktig å si at det betyr noe annet i dette ene tilfellet? Tenk også på at ordet Paulus bruker for sabbat er nøyaktig det samme ordet som brukes i LXX for

sabbat i det fjerde budet.

For å gjøre oss mer nysgjerrige på Paulus sin liste, kan vi legge merke til følgende angående høytider, nymånedager og sabbater i Det gamle testamente:

1. Krønikebok 23:31 Og til å ofre alle brennofre til Herren på sabbatene [H7676], nymånedagene [H2320] og på de fastsatte høytidene [H4150], etter tallet som var fastsatt i forordningene som gjaldt for dem, til stadighet for Herrens åsyn.

Denne sekvensen forekommer også i 2. Krønikebok 2:4, 8:13 og 31:3; Nehemja 10:33; Ezekiel 45:17 og Hosea 2:11. I alle disse tilfellene betyr sabbaten den syvendedags-sabbaten. Ezekiel 45:17 har nøyaktig samme rekkefølge, og kan til og med ha hentydninger til mat og drikke.

Ezekiel 45:17 Og det skal være fyrstens oppgave å bære frem brennoffer, (1) **matoffer** og (2) **drikkoffer** på (3) **høytidene**, (4) **nymånedagene** og (5) **sabbatene**, på alle de fastsatte høytidene i Israels hus; han skal bære frem syndofferet, matofferet, brennofferet og fredsofrene for å gjøre soning for Israels hus.

I LXX er ordene for høytider [G1859], nymånedager [G3561] og sabbater [G4521] nøyaktig det samme som Paulus siterer i Kolosserbrevet 2:16. Hvis alle disse versene i Det gamle testamente bruker denne rekkefølgen for å referere til syvendedags-sabbaten, hvorfor skulle da Paulus bruke denne rekkefølgen på en helt annen måte enn de versene han leste? Hvorfor skulle han bruke ordet sabbat til å betegne noe som aldri brukes i Bibelen ellers, med mindre han bare refererer til Forsoningsdagen, der ordet også brukes i 3. Mosebok 23:32?

Hvis Paulus faktisk mener syvendedags-sabbaten i Kolosserbrevet 2:16, da ville sabbaten stå oppført som en skygge av det som skal komme. Inspirasjonen er imidlertid tydelig når det gjelder sabbaten:

Sabbaten ble overgitt til Adam, som var far til og representant for hele menneskeslekten. Overholdelsen av sabbaten skulle være en takknemlig anerkjennelse, fra alle som skulle bo på

jorden, at Gud var deres Skaper og rettmessige Overhode, at de var Hans verk og underlagt Hans myndighet. Dermed var innstiftelsen helt og holdent et minne, og ble gitt til hele menneskeheten. **Det var ikke noe i den som var skyggeaktig eller begrenset til et bestemt folkeslag.** (PP 48)

Nå står vi overfor et interessant problem. Paulus sitt bruk av ordet sabbat og rekkefølgen i hans liste, ut fra Bibelen alene, tyder på at han mener syvendedags-sabbaten. Hvis han mener syvendedags-sabbaten, ser det ut til at sabbaten er en skygge av det som skal komme. Vi kan kanskje overbevise oss selv om at sabbaten peker mot den tusenårige hviletiden og vår fremtidige samling i himmelen, men det ville være en *forsmak* på fremtiden, ikke en *skygge* av fremtiden. Det setter oss også i konflikt med Profetiens Ånd, som sier at det ikke var noe skyggeaktig ved sabbaten. Ellen Whites henvisning til at sabbaten ikke har en begrenset anvendelse, tyder på at hun ikke knytter noe skyggeaktig til sabbaten gjennom denne verdens historie.

Hvis vi godtar begge bevisene som er nevnt ovenfor, befinner vi oss tilsynelatende i en svært vanskelig situasjon. Det er i hvert fall slik jeg har følt det, og dette fikk meg til å søke Herren i bønn og be Ham åpenbare hva som er svaret på denne vanskeligheten. Jeg vet at vår Far hører våre bønner, og da jeg våknet denne sabbatsmorgenen, fikk jeg en strøm av tanker som jeg tror kan løse dette problemet.

Paulus Skriver Mot Gnostisismen

Mens jeg gikk frem og tilbake i tankene, minnet jeg meg selv på tekstene som har klare referanser til gnostisk kristendom.

Kolosserbrevet 2:8 Se til at ingen bedrar dere ved **filosofi** og tomt bedrag, **etter menneskers overlevering, etter verdens lærdommer** og ikke etter Kristus.

Kan vi kalle Moseloven for menneskenes filosofi og tradisjoner?

Moses lot dem ikke misforstå Herrens ord eller å misbruke Herrens krav. Han skrev ned alle Herrens ord i en bok, som de kunne henvises til i ettertid. På fjellet, **hadde han skrevet dem ned slik Kristus selv diktete dem.** (1MR 114)

Kristus diktete disse til Moses. Vi kan umulig kalle Moseloven for menneskenes tradisjoner og verdens lærdommer. Men dette kan absolutt være snakk om gnostiske læresetninger som kom inn i kristendommen. Hva var noen av de viktigste læresetningene i gnostisismen?

- Den materielle verden er ond, den åndelige verden er god. Den materielle verden styres av ondskap, uvitenhet eller intethet.
- En guddommelig gnist er på en eller annen måte fanget i noen (men ikke alle) mennesker, og av alt som finnes i denne materielle verden, er det bare den som kan forløses.
- Frelsen er gjennom en hemmelig kunnskap som gjør at den enkelte kommer til å kjenne seg selv, sitt opphav og sin skjebne.
- Siden en god Gud ikke kan ha skapt en ond verden, må den ha blitt skapt av en mindreverdige, uvitende eller ond gud. Den vanlige forklaringen er at den sanne, gode Guden skapte eller emanerte vesener (arkonene), som enten emanerte andre arkoner eller giftet seg for å produsere dem, inntil Sophia (visdommen) ved et uhell skapte den onde arkonen som skapte vår verden og utgir seg

for å være Gud. Han skjuler sannheten for menneskene, men gnister av Sophia i noen mennesker fyller dem med en trang til å vende tilbake til Pleroma (det guddommelige riket) der de hører hjemme. (www.christianity.com)

Disse ideene hadde implikasjoner som ikke kunne forenes med verken Det gamle testamente eller de apostoliske skriftene, og derfor avviste de første kristne dem.

Hvilke implikasjoner hadde gnostisismen?

Siden gnostikerne mente at materien var fordervet, mente de at kroppen også var fordervet. Noen gnostikere hadde en tendens til å lære at det ikke er noe galt i å hengi seg til kjødelige lyster, siden kroppen uansett er fullstendig fordervet og ikke kan reddes. Andre gnostikere, kanskje de fleste, mente at kroppen må holdes i sjakk gjennom streng askese. Enten man velger plan A eller plan B, gjør den underliggende doktrinen det umulig å forstå hvordan Gud kunne bli et ekte menneske, med en kjødelig kropp i Kristus Jesus. (www.christianity.com)

Flere av disse ideene fant veien inn i deler av kristendommen. Denne prosessen var i gang på Paulus sin tid, selv om et fullstendig system med gnostisk kristendom ikke ble utviklet før på 200-tallet. Likevel har vi bevis i Det nye testamente for at apostlene kjempet mot en prototype av disse ideene.

1. Timoteus 6:20 Timoteus, ta vare på det som ble overgitt og betrodd deg, da du unngår det verdslige og tomme snakk, og innvendingene fra det som på falskt grunnlag kalles **vitenskap** [G1108].

Ordet vitenskap i dette verset er egentlig ordet gnosis, som ordet gnostiker kommer fra. Paulus advarer Timoteus mot falsk gnosis eller gnostiske ideer.

Som nevnt ovenfor, førte ideen om at den materielle verden var ond, til at gnostisk-kristne avviste den sanne læren om at Kristus kom i kjødet eller

hadde en materiell eksistens. Dette er grunnen til at Paulus sier:

Kolosserbrevet 2:9 For i Ham bor hele Guddommens fylde legemlig.

Apostelen Johannes bekjemper denne læren og kaller den antikristens ånd.

1. Johannes 4:3 Og hver ånd som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod, er ikke av Gud; og dette er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme, og som allerede nå er i verden.

At Paulus sa at Kristus fysisk sett var guddommelighetens fylde, var ren kjetteri for gnostikerne, og dette er et ytterligere bevis på at Paulus peker på gnostisk lære.

Gnostisismen er imot Skaperen og Hans Skapelse

At Kristus kom i kjøtt og blod (Hvilken natur hadde Han?) har vært et stridstema i 2000 år, og dette skyldes delvis at noen av gnostisismens prinsipper fortsatt påvirker vår forståelse av Bibelen. Gnostisismen uttrykker et gammelt problem som menneskeheten har hatt med Gud – at Gud er ansvarlig for det kaoset vi befinner oss i, fordi Han skapte en verden med forhåndsviten om at vi ville synde og falle i lidelse og død. Gnostikerne mener at den materielle verden med sult, vold og sykdom er skapt av en ondskapsfull Gud. Det finnes mange varianter av denne troen, men en av dem er at skaperverket er falent og ondt, og at Jesus derfor ikke kan ta det på seg. Å forsone mennesket med Gud krever at man tar et oppgjør med denne tendensen i mennesket til å tenke negativt om sin Skaper.

For å tydeliggjøre dette, siterer vi "The Spirit of Antichrist" av Alan Knight, som forklarer hvordan den babylonske religionen utviklet seg til gresk tankegods og deretter kom inn i kristendommen:

En av de viktigste endringene som denne andre bølgen av babylonsk frafall førte med seg for den jødiske troen, var en ny holdning til skaperverket og den materielle verden ... den store hedenske reformasjonen førte til at det babylonske frafallet endret fokus fra materiell suksess i denne verden til åndelig suksess i den andre verden [merknad: etter hvert som denne verden blir verre og verre, vil det samme hedenske skiftet skje]. Det babylonske frafallet fokuserte nå på den udødelige sjelen og dens skjebne til å vende tilbake til himmelen etter døden. Og dermed ble den høyeste Gud identifisert utelukkende med den andre verden. Hvis den høyeste guddommen er fullkommen, kunne han ikke være involvert i skapelsen av den materielle verden med alle dens problemer og ufullkommenheter, resonnerer de. Med denne endringen ble skapelsen av den materielle verden ofte nedgradert til en nøytral, om ikke direkte

negativ hendelse.

Grekerne løste dette ved å tildele skapelsen til en sekundær, lavere guddom som de kalte "demi-urgen". Og da de hellenistiske jødene introduserte disse greske ideene i kristendommen i det første århundret, utviklet dette seg til en bitter motreaksjon mot den hebraiske religionen.

Innenfor kirken førte det til at noen kristne identifiserte den hebraiske skaperguden med den greske demi-urgen. Slik oppsto den første store kristne kjetterbevegelsen, kalt gnostisk kristendom. Den sanne høyeste Gud, hevdet de, er ikke den guden som beskrives i Første Mosebok. Den sanne høyeste Gud er en helt annen person – den himmelske Faderen som åpenbares i Det nye testamente.

Derfor, resonnererte de at kristne må fullstendig avvise den hebraiske guden og hans skaperverk. Det er den eneste måten de kristne kan være sikre på at deres udødelige sjel slipper reinkarnasjon i den hebraiske gudens materielle verden og kommer til himmelen etter døden.

Etter hvert førte dette til at gnostiske kristne fordømte den hebraiske skaperen som en villedet og ond guddom som ønsker å holde oss i treldom under den materielle tilværelsen. Det verste av alt, mente de, var at han innførte tilbedelse på den syvende dagen til ære for den materielle skapelsen...

Et slikt fiendskap mot Skaperen har sin opprinnelse i syndefallet i Edens hage. Vi husker at da Eva ble forført av Satan og spiste av den forbudte frukten, bønnfalte ikke Adam Gud på vegne av sin kone. Han gikk ikke i forbønn for henne og spurte Gud om det fantes en kur. Han rådet ikke Eva til å be om tilgivelse. Han følte seg fanget av Gud i en forferdelig situasjon. Hvorfor hadde Gud laget et forbudt tre? Hvorfor fantes det en bedrager? Hvorfor hadde Gud gitt ham en kvinne som han kunne elske og knytte seg til, og som ville spise av det forbudte treet? Alt dette fikk ham til å føle seg trengt opp i et hjørne, og opprøret vellet opp i ham.

Adam bestemte seg for å spise frukten og bevisst gikk på tvers av Guds vilje, noe som førte til at han mistet følelsen av å være en sønn til sin Far, og som umiddelbart førte til følelser av skam og skyld. For å håndtere disse plagsomme nye følelsene, klandret Adam Gud. Han mente at hvis Gud var god, ville Han ikke ha skapt en verden der det kunne skje noe som fikk ham til å spise av frukten. Eller hvis Gud var god, burde Gud bare tilgi ham – selv om han ikke angret og ennå ikke hadde innsett den forferdelige forandringen som hadde skjedd i hans eget hjerte.

Adam forsto ikke at døden var den iboende konsekvensen av ulydighet, av å avskjære seg selv fra Gud. Han hadde trodd på djevelens løgn: "Du skal sannelig ikke dø," og derfor mente han at frukten ikke var giftig – det var Guds restriksjoner som var giften. Satan hadde sagt:

1. Mosebok 3:5 "For Gud vet at den dagen dere spiser av det, da skal deres øyne åpnes, og dere skal bli som guder og kjenne godt og ondt."

Adam trodde at Gud holdt tilbake fra ham noe godt, ikke noe ondt. Hvis døden ikke kom som en naturlig følge av at han spiste av frukten (eksempel: hvis vi ikke puster, dør vi), måtte døden komme som en direkte henrettelse fra Gud fordi vi våget å være ulydige mot Ham (eksempel: hvis vi ikke puster, dreper Gud oss). Adam trodde at Gud ville drepe hans kone, og han var fast bestemt på å dø sammen med henne, så han spiste også av frukten. Men motet hans forsvant raskt på grunn av egoismen som er resultatet av synden, og han tenkte at hvis Gud skulle henrette dem, burde Gud henrette Eva for å ha satt ham i uføret, og kanskje også henrette Kristus for å ha skapt Eva.

1. Mosebok 3:12 Da sa Adam: "Kvinnen som **Du** ga meg for å være sammen med meg, hun ga meg av treet, og jeg spiste."

Adam trodde at Gud hadde skapt et system der Gud var den som krevde døden. Adam trodde at Gud hadde laget et dødsdekret og det fantes ingen utvei. Var dette sant? Hvordan skal vi forstå det Gud hadde sagt til Adam?

1. Mosebok 2:17 (YLT) ...For på den dagen du spiser av det,

kommer du til å dø.

Dette er et utsagn om hvilke konsekvenser det vil få, ikke en trussel om at Gud vil drepe ham hvis han spiser. La oss igjen sammenligne det med å puste. *For den dagen du slutter å puste, kommer du til å dø.* Det er sant at hvis vi ikke tror at det er godt å puste og derfor slutter å puste, vil vi dø, men hva om vi omvender oss og puster igjen? Vil vi ikke da leve?

Hvis Adam virkelig hadde innsett problemet sitt, ville han ha bedt om tilgivelse og blitt helbredet for sine forferdelige tanker om Gud. Men Adam så ikke lenger nåde, barmhjertighet eller medfølelse hos sin kjærlige Far. Han så bare en Gud som var streng og ikke til å stole på, som han løp bort fra, gjemte seg for og var redd for. Adam så Gud som en skaper som stilte et krav som han var dømt til å mislykkes med. Den fordømmende dommen som Adam ga sin Far, blir uttrykt av Paulus her:

Romerne 5:16 ...for dommen var ved én [Adam] til fordømmelse...

Paulus refererer ikke til at Gud fordømmer Adam i dette verset. Jesus sier i Johannes 5:22 at Faderen ikke dømmer/fordømmer noen. Og i Johannes 8:11 sier Han til den utro kvinnen: "Heller ikke Jeg fordømmer deg." Det er Adam som dømmer etter kjødet; Jesus sier at Han "dømmer ingen" (Johannes 8:15). Fordømmelsen kom ikke fra Gud. Fordømmelsen var syndens virkning på Adams sinn. Adam fordømte Gud fordi han følte at Gud nådeløst fordømte ham. Adams fiendskap mot Gud på grunn av hans fordømmelse av Gud gikk i arv til hans barn, og denne fordømmelsen er den barrieren som gjør at vi blir fremmedgjort fra Gud.

Romerne 8:7 (NIV) Det sinnet som styres av kjødet, er fiendtlig innstilt til Gud; det underkaster seg ikke Guds lov og kan heller ikke gjøre det.

Det var for å løse dette problemet at Gud ga sin Sønn, for at vi skulle bli forsonet med Ham. Gud ga sin Sønn for å vise oss at Han elsker oss og vil gjøre alt for oss; Han er ikke den fordømmende Guden som krever død slik vi tror Han er. Vi ble fremmedgjorte for Gud og trodde at Gud bare ville ha døden for oss. Deretter trodde vi at Gud tok dette og la det på sin

Sønn for å maksimere sin fordømmelse av oss. Men Gud tillot menneskeslekten å drepe sin Sønn, og Jesus ba sin Far om å tilgi oss for å ha drept Ham. Gjennom oppstandelsen har Gud vist oss at Hans kjærlighet til oss er større enn vår fiendtlighet mot Ham. Kristi tro på sin Far har overvunnet menneskeslektens skepsis og tvil overfor Gud, og denne troen gir Kristus til oss for at vi skal bli helbredet fra våre selvdestruktive tanker om Gud.

Romerne 8:1 Derfor er det nå ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, de som ikke vandrer etter kjøttet, men etter Ånden.

Dette er frelsesplanen som Gud åpnet for Adam etter at han syndet. Men Gud måtte være forsiktig, for Adam mistrodde og tvilte på at Gud virkelig ønsket å hjelpe ham. Adam tenkte at Gud fordømte ham, og at døden var det eneste alternativet. Denne troen gikk i arv til alle hans etterkommere. Frøet til gnostisismen, at Gud var en ondsinnet skaper som ikke var til å stole på, lå i Adam og ble videreført av hans etterkommere.

Utvisking av Forordningenes Håndskrift

Denne troen på at Gud fordømmer og krever død, fikk Adam til å finne på et blidgjøringssystem, noe som kommer til uttrykk i at han overførte skylden til Eva og Guds sønn for å ha skapt Eva. Hvis noen må dø, så la det være dem. Uten at noe døde, ville ikke Adam tro at han var tilgitt. Det var derfor Gud innstiftet offersystemet, for å gi Adam et utløp for sitt behov for at noe måtte dø, slik at han kunne tro at han var tilgitt. Vi vet at det var Adam som trengte det, og ikke Gud, for Bibelen sier: "Offer og gave ønsket du ikke." (Salmene 40:6 og Hebreerbrevet 10:6).

Alt dette henger sammen med Kolosserbrevet 2:14, et vers som har blitt svært misforstått:

Han utvisket forordningenes håndskrift som sto imot oss, som var i strid med oss, og tok den ut av veien og naglet den til sitt kors. (Direkte oversettelse fra engelsk King James)

De fleste kristne oppfatter dette som at Guds lov/Moseloven ble tatt bort og naglet til korset. Men er Guds lov i strid med eller imot oss? Den står i motsetning til oss i syndige menneskers sinn, som ikke ser på loven som utformet til vår egen fordel og helse og som beskytter oss, men snarere ser på Guds lov som påtvunget, vilkårlig og ikke en nødvendig del av hvordan universet ble utformet. En person som mener at loven er vilkårlig, holder den fordi han er redd for at Gud skal drepe ham hvis han ikke holder den, ikke fordi han mener at loven er nødvendig for livet. Det er som et barn som spiser grønnsaker fordi det er redd for at foreldrene skal straffe det hvis det ikke gjør det, ikke fordi det innser at grønnsaker er bra for helsen. Menneskets syndige sinn forvandler en kjærlig Guds livslover til en ondskapsfull guds dødsforordninger. Å rase mot Guds lover gir like mye mening som å rase mot tyngdekraften eller behovet for å drikke vann.

Vi trenger å se på dette skriftstedet i Kolosserbrevet uten å være fiendtlig

innstilte til loven. Når vi gjør det, ser vi at ordet "forordninger" i Kolosserbrevet 2:14 på gresk er *dogma*, som betyr "dekret", og det er knyttet til menneskers dekreter, ikke Guds.

Lukas 2:1 Og det skjedde i de dager at det gikk ut en forordning [dogma] fra keiser Augustus om at hele verden skulle skattlegges.

Apostlenes gjerninger 16:4 Mens de dro gjennom byene, ga de videre til dem de forskriftene [dogma] de skulle holde, de som var vedtatt av apostlene og de eldste i Jerusalem.

Apostlenes gjerninger 17:7 Jason har tatt imot dem, og alle handler de i strid med keiserens påbud [dogma], og sier at det er en annen som er konge – en Jesus.

I Septuaginta, det greske gamle testamente, forekommer ordet dogma aldri i forbindelse med Moseloven. Det refererer bare til menneskeskapte forordninger:

- Kyros sitt dekret om å hjelpe de jødiske lederne med å bygge tempelet i Esra 6:8
- et dekret om at de vise mennene skulle drepes i Daniel 2:13
- et dekret om tilbedelse av statuen når musikken spilles i Daniel 3:10
- Medernes dekret som ikke kan endres i Daniel 6:15

Pionerene har alltid forstått "forordningenes håndskrift" til å bety seremoniloven. Spørsmålet er hvilken lov er seremoniell? "Du skal elske din neste som deg selv" står i Moseloven, ikke i De 10 bud; er det seremonielt? Nei. Den vanlige oppfatningen om at Moseloven, utenom De ti bud er seremoniell, er en alvorlig feil.

Det er offersystemet som er seremonielt. "Blodet fra okser og bukker" var en smertefull konsesjon fra Guds side av hensyn til menneskets behov for at noe måtte dø for at det skulle føle at Gud ikke fordømte og forbannet

det for å ha syndet. Det var for å hjelpe mennesket til å forstå at konsekvensen av synden var døden hvis ikke Guds Sønn hadde gitt oss et liv på prøve – en prosess som er smertefull for Kristus. Gud ville at vi gjennom ofringene skulle erkjenne vår egen tilstand og hvordan synden sårer Guds Sønn, som må bære den byrden for at vi skal få en sjanse til å omvende oss.

Når vi forsto syndens dypere åndelige implikasjoner, Guds redningsplan og angret på vår misforståelse av Gud, ville vi ikke lenger trenge ofre. Vi kan tro at vi kan komme til Gud og be om tilgivelse direkte, uten at noe må dø først. Vår forferdelige tilstand og irrasjonell fiendtlighet mot vår Far og våre medmennesker blir endelig avslørt og akseptert av oss, og vi kommer til Gud med et "sønderknust og angrende hjerte" i troen på at Gud "ikke vil forakte" oss.

Salmene 40:6 Slaktoffer og offergave hadde Du ikke behag i; Du har åpnet Mine ører. Brennoffer og syndoffer har Du ikke forlangt.

Salmene 51:16-17 For Du ønsker ikke slaktoffer, ellers ville jeg gitt det; brennoffer har Du ikke behag i. Slaktoffer for Guds er en sønderbrutt ånd; et sønderbrutt og sønderknust hjerte – det O Gud, vil Du ikke forakte.

Hosea 6:6 For jeg ville ha barmhjertighet og ikke slaktoffer, og kunnskapen om Gud mer enn brennoffer.

Det var dette menneskeskapte systemet for overføring av synd og blidgjøring som ble naglet til korset, sammen med menneskets fiendtlige og tvilende tankegang som krevde dette systemet. Gud lot sin Sønn bli gjort til synd for oss (2. Korinterbrev 5:21), slik at vi ikke lenger trengte å legge synden på noe annet – den lå allerede på Hans Sønn. Gjennom Kristus kan vi endelig ta tak i problemet vårt, i stedet for å overføre skylden på andre. Vi trengte ikke å legge skylden på noen andre for vår synd slik Adam gjorde med Eva.

Disse ofringene og tjenestene i templet skulle opphøre med det fullkomne offeret av Kristus selv som Lammet uten lyte; disse

ofringene ble avskaffet ved korset. Vår Herre utvisket forordningenes håndskrift, tok den bort og naglet den til sitt kors. (5LtMs, Ms 43, 1887, par. 1)

Lovens Bok er Gitt til vår Nytte

Fordi mennesker er påvirket av synden, ser de automatisk på loven som en lojalitetsprøve overfor Gud som vi må utføre, i stedet for løfter som Gud vil utføre i oss hvis vi stoler på Ham og tror på Hans ord. Mennesker er ikke i stand til å se at loven er åndelig og skal skrives i våre hjerter; det er Guds karakter levendegjort i oss. I stedet ser vi bare lovens bokstav, som vi enten tror er umulig å oppfylle, eller vi prøver å minimalisere lovens krav.

Jesus forsøkte å lære fariseerne at det var lovens ånd som var viktig, ikke bokstaven, som de brukte til å fordømme andre med. Fariseerne fordømte Jesu sultne disipler for å ha plukket korn på sabbatsdagen, og Jesus fortalte dem at det ikke var slik loven skulle brukes.

Matteus 12:1-2 På den tid gikk Jesus på sabbatsdagen gjennom kornåkeren, og disiplene var sultne og begynte å plukke aks og spise. Men da fariseerne så det, sa de til Ham: Se, dine disipler gjør det som ikke er tillatt å gjøre på sabbatsdagen.

Alle mennesker er syndere, men vi kan unngå å erkjenne oss selv som syndere ved å legge skylden på andre. Det var nettopp dette fariseernes mange regler og forskrifter gjorde; de kunne fordømme andre, gjøre andre til syndebukker og på den måten føle seg selv rettferdige. Jesus kritiserte dette:

Matteus 12:7 Men hvis dere hadde visst hva dette betyr: Jeg vil ha barmhjertighet og ikke ofre, ville dere ikke ha fordømt de uskyldige.

Gud ville at de skulle være prester som ber om nåde for sine medmennesker og som går i forbønn for dem, ikke fordømmer dem og ofrer dem som slakteroffer. Denne misforståelsen av hvordan loven skulle brukes, har mennesket arvet fra Adam. Mennesker ser på Gud som en som fordømmer dem som bryter Hans lov, og derfor gjør Guds etterfølgere det samme.

Dypere enn dette, og kanskje ubevisst, fordømte Adam Gud som skyldig i å være en nådeløs skaper, mens Gud i virkeligheten var uten skyld. Jesus lærer oss her at det Gud egentlig ønsker at vi skal gjøre, er å forsone menneskene med Gud og dermed med Hans lov. Hvis vi bare trodde at Gud ønsker nåde og ikke offer, ville vi kunne se at Gud alltid er villig til å tilgi oss og hjelpe oss. Jesus viste en helt annen forståelse av loven enn hva fariseerne forsto.

Loven var ment for å "drepe oss" individuelt og føre oss til Kristus. Den skulle avsløre vårt problem for oss. Den skulle ikke brukes til å dømme oss selv bedre enn andre. Fordi mennesker bruker loven på denne måten, kommer mange til å hate loven. Når vi har syndens sinnelag, ser vi ikke Guds nåde, og vi ser på loven som umulig å overholde og derfor utformet for å drepe oss. Det er dette syndens bedrag, syndens overmåte store syndighet, som Gud ønsker å åpenbare for oss. Her forklarer Waggoner disse versene til Paulus:

Romerne 7:11-14 For synden benyttet seg av budet og bedro meg, og drepte meg ved det. Derfor er loven hellig, og budet hellig, rettferdig og godt. Har da det som er godt, blitt til død for meg? Gud forby! Men det var synden, for at den klart skulle fremstå som synd, ved at den virket død i meg ved det som er godt, så synden kunne bli overmåte syndig ved budet. For vi vet at loven er åndelig, men jeg er kjødelig, solgt under synden.

Loven ryddet opp – Loven pekte på det faktum at synden drepte oss. "Derfor er loven hellig og budet hellig, rettferdig og godt." Vi har ikke mer grunn til å rase mot loven enn vi har til å hate mannen som forteller oss at det vi spiser, i den tro at det er mat, er gift. Han er vår venn. Han ville ikke vært vår venn hvis han ikke viste oss hvor farlig det er. Det faktum at han ikke er i stand til å helbrede sykdommen som giften vi allerede har spist har forårsaket, gjør ham ikke mindre til vår venn. Han har advart oss om faren, og nå kan vi få hjelp av legen. Når alt kommer til alt, var ikke loven i seg selv døden for oss, men dens oppgave var "at synden ved budet skulle bli overmåte syndig."

"Loven er åndelig" – "For vi vet at loven er åndelig." Hvis dette faktum var mer allment anerkjent, ville det vært mye mindre religiøs lovgivning blant såkalte kristne nasjoner. Folk ville ikke forsøkt å håndheve Guds bud. Siden loven er åndelig, kan den bare adlydes i kraft av Guds Ånd. "Gud er Ånd" (Johannes 4:24), og derfor er loven Guds natur. Åndelig står i motsetning til kjødelig. Derfor kan ikke det kjødelige mennesket behage Gud.

Israelittene trodde at de selv kunne oppfylle loven mens de fortsatt hadde feilaktige forestillinger om Gud, og de så ikke hvor omfattende loven er, og at det bare er Kristus som bor i oss som kan oppfylle loven. De så ikke at "loven var en læremester som skulle føre oss til Kristus, for at vi skulle bli rettfærdiggjort ved troen" (Galaterbrevet 3:24). Gud ønsket at Israel skulle ta imot Kristus og bli rettfærdiggjort ved troen, slik som Abraham deres far var, å bli "Guds venn" (Jakobsbrev 2:23). Men dette skjedde ikke. Jødene hadde det samme bildet av Gud som Adam hadde.

2. Mosebok 20:19 Og de sa til Moses: Tal til oss, så vil vi høre!
Men Gud må ikke tale til oss, for da dør vi.

Gud så at israelittene ville misforstå De ti bud, så Gud ga flere lover for å gi mer detaljer om hvordan loven skulle holdes. Dette ble skrevet ned i lovbooken til Moses, som ble oppbevart i Det aller helligste [rommet i tabernaklet], ved siden av paktens ark. Hensikten var å gi mer informasjon om de åndelige prinsippene i loven. Den var en veiviser som skulle hjelpe det falne mennesket til en mer fullstendig forståelse av De ti bud. Etter å ha avvist de fulle implikasjonene til forsoning og lydighet, er det nødvendig med flere detaljer i loven for å synliggjøre hvor syndige vi er så vi kan omvende oss (Rom 5:20).

Herren etterlot ikke sitt folk med forskriftene i dekalogen alene. Moses fikk befaling om å skrive ned dommer og lover med detaljerte anvisninger om deres plikter, og dermed beskytte budene som var inngravert på steintavlene. På denne måten søkte Herren å lede det villfarne mennesket til streng lydighet mot den hellige loven som det er så tilbøyelig til å bryte. (ST 17. juni 1880, par. 1)

Hvis menneskene hadde holdt Guds lov, slik den ble gitt til Adam etter syndefallet, bevart i arken av Noah og overholdt av Abraham, ville det ikke ha vært nødvendig med påbud om omskjærelse. Og hvis Abrahams etterkommere hadde overholdt pakten, som omskjærelsen var et tegn på eller et løfte om, ville de aldri ha gått over til avgudsdyrkelse eller fått lov til å dra ned til Egypt; og det ville ikke ha vært nødvendig for Gud å proklamere sin lov fra Sinai, gravere den inn på steintavler eller beskytte den ved konkrete anvisninger i de dommene og forskriftene som ble gitt til Moses. (ST 17. juni 1880, par. 2)

Moses skrev ned disse dommene og forskriftene fra Guds munn mens han var sammen med Ham på fjellet. De konkrete anvisningene om hva hans folk skal gjøre mot hverandre og mot fremmede, er prinsippene i De ti bud som er blitt forenklet og gitt på en bestemt måte, slik at de ikke trenger å ta feil. (ST 17. juni 1880, par. 3)

Ellen White sier her klart og tydelig at Guds dommer og forskrifter som ble gitt til Moses, ikke var seremonielle. De skulle gi oss mer informasjon om hvordan vi skulle holde De ti bud. Vår syndige natur misforstår Gud i så stor grad at vi trenger denne ekstra detaljen, "forenklet og gitt på en bestemt måte, slik at de ikke trenger å ta feil". Ellen Whites skrifter inneholder også mange lover som har samme formål – å hjelpe oss tilbake til lydighet mot loven. Selv om det ser ut til at det legges flere lover til De ti bud, er det i virkeligheten bare en oppklaring av De ti bud.

Men selv den tilførte loven fikk ikke Israel til å omvende seg. De følte fortsatt ikke at de *alle* var syndere som trengte Gud for å legge loven i dem. De ville ikke gå inn i den nye pakten, og dermed kunne ingen av dem holde loven, og de kunne heller ikke se det høyere forsoningskallet som Gud ville at de skulle utføre for hele verden (som et "kongerike av prester").

2. Mosebok 19:3-6 Moses gikk opp til Gud, og Herren kalte til ham fra fjellet og sa: "Dette skal du si til Jakobs hus og forkynne for Israels barn: Dere har sett hva Jeg gjorde med egypterne, og

hvordan Jeg bar dere på ørnevinger og førte dere til Meg. Derfor, om dere nå virkelig vil lyde Min røst og holde Min pakt, da skal dere være Min eiendom fremfor alle folk, for hele jorden er Min. Dere skal være et kongerike av prester for Meg og et hellig folk."

Gud hadde ført dem ut av Egypt på ørnevinger som en kjærlig Far, men de så på Gud som en som førte dem ut av Egypt for å drepe dem (2. Mosebok 14:11, 16:3, 4. Mosebok 14:2, 20:4, 21:5). De så på Gud på samme måte som sin stamfar Adam, og de gjorde andre til syndebukker slik Adam gjorde. De satt fortsatt fast i en fordømmende tankegang, i stedet for en angrende tankegang. Dette er vår menneskelige natur, og i vår kjødelige natur er vi som dem. Ellen White-sitatet ovenfor fortsetter:

Herren sa om Israels barn: "Fordi de ikke utførte mine dommer, men foraktet mine forskrifter og vanhelliget mine sabbater, og fordi de hadde blikket rettet mot sine fedres avguder, gav Jeg dem også forskrifter som ikke var gode, og dommer som de ikke skulle leve etter." [Esekiel 20:24-25] På grunn av den stadige ulydigheten la Herren straffedommer til overtredelsen av sin lov, som ikke var gode for overtrederen, eller som gjorde at han ikke skulle leve i sitt opprør. (ST 17. juni 1880, par. 4)

Ved å overtre loven som Gud hadde gitt i en slik majestet og i en herlighet som var utilnærmelig, viste folket åpenlys forakt for den store Lovgiveren, og straffen var døden. (ST 17. juni 1880, par. 5)

Fri tilgivelse er fremmed for et menneskehjerte som skyver Kristi Ånd fra seg. Jødene som kom ut av Egypt, skjøv Kristus fra seg da de trodde at Kristus førte dem ut i ørkenen for å drepe dem. Deres konstante negative tanker om at Gud hadde onde hensikter med dem, gjorde det vanskelig for Guds Ånd å virke på deres forherdede hjerter. Deres "åpenlyse forakt for den store Lovgiveren" krevde at Gud ga dem en form for rettferdighet som var steinhard, slik at den ville være akseptabel for deres steinharde hjerter, ellers ville de ikke føle at den var rettferdig, og de ville tenke at Gud var urettferdig. Overtrederens død gjorde at de kunne føle seg tilgitt og forsonet med Gud, akkurat som lammets død gjorde at Adam kunne

føle seg tilgitt og forsonet med Gud.

Vanhellighet i Våre Dekreter

Dette behovet for at de som synder, skal dø, kom til uttrykk i den strenge rettferdigheten i Israels sivile lover, der steining var straffen, noe Israel lærte i Egypt (2. Mosebok 8:26).

Mennesket har nektet å tro at loven i seg selv er god for oss, og at Gud ville hjelpe oss med å oppfylle loven hvis vi bare ba om det og trodde at Han var en nådens Gud, og derfor har vi stadig degradert oss fra den høye statusen vi en gang hadde da vi ble skapt. Vi trengte stadig tegn og undere for å tro at vi var tilgitt, enten det var omskjærelse, ofringer eller forferdelige lynnedslag på et fjell. Alt dette passet til vår oppfatning av rettferdighet, ikke Guds; det var vi som trengte dem, ikke Gud, som Ellen White sier. La oss lese det forbløffende avsnittet igjen:

Hvis menneskene hadde holdt Guds lov, slik den ble gitt til Adam etter syndefallet, bevart i arken av Noah og overholdt av Abraham, ville det ikke ha vært nødvendig med påbud om omskjærelse. Og hvis Abrahams etterkommere hadde overholdt pakten, som omskjærelsen var et tegn på eller et løfte om, ville de aldri ha gått over til avgudsdyrkelse eller fått lov til å dra ned til Egypt, og det ville ikke ha vært nødvendig for Gud å proklamere sin lov fra Sinai, gravere den inn på steintavler eller beskytte den ved konkrete anvisninger i de dommene og forskriftene som ble gitt til Moses. (ST 17. juni 1880, par. 2)

Når og hvordan ("i oppriktighet og sannhet", 1. Korinterbrev 5:8) vi skal tilbe Gud på Hans fastsatte tider, deriblant sabbaten (3. Mosebok 23), og hvordan vi skal forholde oss til hverandre, ble gitt i lovboken til Moses av Kristus, men vi har foraktet den og fortsetter å forakte den. Straffen for denne resolute motviljen mot å se Gud som nådig, var døden. Dette er fordi vi ser på Gud som en dødens Gud når Han ikke er det, og dødsdommen som oppsto i Adam og levde videre i oss, ble reflektert tilbake til oss. Vi kan ikke holde sabbaten hellig, og vi kan heller ikke bli virkelig helliggjort og oppnå en fullkommen karakter i en slik tilstand av uforsonlighet med Gud.

Esekiel 20:26 Jeg vanhellighet dem [Esekiel 20:31 sier "dere vanhelliger dere selv"] ved deres egne gaver [LXX sier *dogma*, dekreter], ved at de fikk alt som åpner morslivet til å gå gjennom ilden, så Jeg kunne gjør dem ensomme, med den hensikt at de kunne vite at Jeg er Herren.

Gud lot vårt ubevisste hat mot Ham komme til uttrykk: dødsdekretet som vi trodde Gud ville ha, fikk israelittene til å tro at de måtte sende barna sine gjennom ilden for å blidgjøre Jehova eller andre guder som de forestilte seg, i henhold til deres fordømmende rettssystem. Våre egne menneskelige dekreter og lover, enten de var helt og holdent oppfunnet av mennesker eller var konsesjoner fra Gud som vi gradvis skulle bevege oss bort fra, skulle opphøre når vi innså vår egen syndige natur og hvor mye Gud har gjort for oss. Gud har ikke endret seg når det gjelder hvor mye Han var villig til å gjøre for oss, men vi trodde Ham endelig da vi så Ham gi oss sin Sønn i inkarnasjonen.

Kolosserbrevet 2:10-13 Og dere er fullkomne i Ham, Han som er hodet for all myndighet og makt; i Ham er dere også omskåret med en omskjærelse uten hender, ved at dere har avlagt kjødets synder ved Kristi omskjærelse: Dere er begravet med Ham i dåpen, og i den er dere også oppreist med Ham ved troen på Guds gjerning, Han som har oppreist Ham fra de døde.

Hele denne onde tankegangen om at vi er forlatt av Gud og at Gud er en ond skaper, ble tatt av Kristus og begravet i graven. Det er ingen grunn til å tenke onde gnostiske tanker om vår Skaper. Dødsdekretet, inkludert alt som ble tillatt for å håndtere det (offersystemet), sammen med menneskets ødelagte metoder for å håndtere skyld og skam (fariseisme/legalisme, askese, gnostisisme, blidgjøring, projeksjon, offermentalitet, fortrenkning, rasjonalisering og alle andre forsvarsmekanismer), ble naglet til korset. Gjennom Kristus erkjenner vi endelig at Gud ikke er vår fiende; at Gud er villig til å gjøre alt for at vi skal overvinne vår synd-sykdom. Vi kan virkelig tro at vi er tilgitt og at Guds lov er godt for oss – Gud vil virkeliggjøre denne loven i oss gjennom Kristus i vårt kjød. Vi innser at vi er og har vært døde i våre synder, men Kristus er gitt oss og har lidd med oss fra verdens grunnleggelse av.

Efeserne 2:14-15 For Han er vår fred, Han som har gjort dem begge til ett [oss med Gud og derfor med hverandre], og som har brutt ned skilleveggen som sto imellom. Dette gjorde Han da Han ved sin kropp avskaffet fiendskapet, nemlig lovens bud i forordningene [dødsdekreter]; for i seg selv å skape et nytt menneske av de to og på den måten skape fred.

La oss gjøre dette helt klart. Uttrykket "å utviske forordningenes håndskrift" i Kolosserbrevet 2:14 har ikke noe med prinsippene i Guds lov å gjøre. Det dreier seg definitivt ikke om å oppheve Herrens velsignede fastsatte tider da Han kommer oss nær og kaller til samvær med oss. Det som er utvisket og opphevet, er vårt syndige fiendskapssinn som skilte oss fra Gud, og som manifesterte seg i behovet for offer og blidgjøring før vi kunne tro at Gud ville tilgi oss.

Kolosserbrevet 2:14-15 Han utvisket forordningenes håndskrift som sto imot oss, som var i strid med oss, og tok den ut av veien og naglet den til sitt kors; og da Han hadde plyndret fyrstedømmene og maktene, stilte Han [Kristus] dem åpenlyst til skue, ved at Han triumferte over dem på korset.

Kristus betalte gjelden og overvant den bitre fremmedgjøringen som holdt oss tilbake fra å bli forsonet med Gud. Satan og hans onde engler brukte onde krefter som hat, ondskap, fordømmelse, blidgjøring, frykt, usikkerhet og angst, forårsaket av vår avstand til Gud, til å manipulere oss. Det var disse "fyrstedømmene og maktene" som holdt oss tilbake fra Gud, som Kristus overvant ved å triumfere over dem gjennom sitt selvoppofrende liv, sin vilje til å ta synden og alle dens onde tanker på seg, og til slutt gjennom sin oppstandelse vise oss at Han har makt over døden. Når vi innser hvor mye Kristus har gjort for oss siden tidenes begynnelse, aksepterer vi Hans forsonende Ånd i oss og blir i stand til å holde loven uten å skylde på andre for våre feiltrinn.

Forsonet med Skaperen og Hans Skaperverk

Etter at dødsdekretet i menneskets sinn er tatt bort, trenger vi ikke lenger å være sinte på Gud for hvordan Han har skapt den materielle verden, for vi har endelig innsett at Han ikke er mot oss, men for oss. Vi er ikke lenger under syndens bedrag, for Kristus har "plyndret fyrstedømmer [første prinsipper] og makter" som styrte vårt sinn – ikke med makt, men med kjærlighet – og gjenopprettet vårt sanne forhold til Gud, til våre medmennesker, til vår egen kropp og til den fysiske virkeligheten.

Gnostisismen forkynte en form for kristendom som undergravde den fullstendige forsoningen som tilbys i evangeliet slik Paulus underviste det. Her er noen andre konsekvenser av den gnostiske kristendoms læren:

"Religionens primære fokus må være på den andre verden – den himmelske verden." (Antikrists ånd, Alan Knight, s. 179)

"Gnostisk kristendom har alltid favorisert tanken om at åndelighet utelukkende er innvendig." (ibid s. 75)

"Åndelighet er ikke å finne i den materielle livserfaringen eller i noen av de reglene som Bibelen eller andre bruker for å forsøke å lovfeste materiell atferd." (Ibid s. 43)

Disse prinsippene fikk gnostikerne til å se ned på nattverdsritualet og andre materielle ritualer som var kanaler for å forstå åndelige sannheter. Gnostikere, både før og nå, er fulle av bitter forakt for skaperverket og dermed Skaperen (selv om de bekjenner seg for å være åndelige og tilbe Gud), men med vårt nyvunne håp i Kristus "blir alt nytt" (2. Korinterbrev 5:17). Feil ved skaperverket ser vi på som et speilbilde av våre egne feil, mens Kristi nåde i det blir sett på som vakker og verdifull på grunn av vår nyvunne takknemlighet overfor vår Skaper og Far. For den kristne har takknemlighet erstattet angst og usikkerhet.

Vår Herre har sagt: "Uten at dere spiser Menneskesønnens kjøtt og drikker Hans blod, har dere ikke liv i dere.... For mitt kjøtt er virkelig mat, og mitt blod er virkelig drikke." Johannes 6:53-55. Dette gjelder vår fysiske natur. Til Kristi død skylder vi til og med dette jordiske livet. Brødet vi spiser, er kjøpt av Hans knuste kropp. Vannet vi drikker, er kjøpt av Hans utgytte blod. Ingen, verken helgen eller synder, spiser sin daglige føde uten å bli næret av Kristi kropp og blod. Golgatakorset er stemplet på hver eneste brødskive. Det gjenspeiles i hver eneste vannkilde. Alt dette har Kristus lært oss ved å utpeke symbolene på sitt store offer. Lyset som skinner fra nattverdsgudstjenesten i det øvre kammeret, gjør matvarene for vårt daglige liv hellige. Familiens bord blir som Herrens bord, og hvert måltid et sakrament. (DA 660.3)

Å Ta del i Nattverd er ikke Feil

For den gnostisk-kristne er det å spise og drikke materielle ting ikke en del av tilbedelsen; disse tingene er symboler på slaveri under den materielle verden. Derfor lager gnostikeren menneskeskapte regler om "ikke røre, ikke smake, ikke ta på" materielle ting under tilbedelsen. Å fokusere utelukkende på den indre åndelige opplevelsen er nøkkelen for den gnostisk-kristne.

Finnes det flere bevis på at Paulus taler mot gnostisk vranglære?

Kolosserbrevet 2:18 La ikke dem som søker falsk ydmykhet og tilbedelse av engler, lure fra dere seiersprisen. De trenger seg inn i de ting de ikke har sett, og i sitt kjødelige sinn blåser de seg opp til ingen nytte.

Gnostikerne hadde en lære om emanasjoner fra Gud, kalt "æoner".

Æoner har en rekke likhetstrekk med jødisk-kristne engler, med roller som Guds tjenere og utstrålinger, og er lysvesener. Faktisk er visse gnostiske engler, som Armozel, også æoner. (Wikipedia – Æon, gnostisisme)

Vi har bevis for at de valentinianske gnostisk-kristne tilba engler. Valentinius levde fra 100 e.Kr. til 160 e.Kr. og skal ha vært elev av en mann som var elev av Paulus. Hans lære er en videreutvikling av den gnostiske læren om æoner som eksisterte på Paulus sin tid.

"Valentinianske kristne deltok i sakramenter som kulminerte i en guddommelig ekteskapsseremoni der de ble åndelig gift med engler. En mannlig konvertitt ble gift med en kvinnelig engel, og en kvinnelig konvertitt med en mannlig engel." ("Primitive Christianity in Crisis", 2003, s. 102)

Det er ingenting i lovens bok som påbyr tilbedelse av engler. Den påbyr kun tilbedelse av Gud.

Kolossierbrevet 2:20-22 Hvis dere er døde med Kristus fra **verdens grunnleggende prinsipper**, hvorfor er dere da underlagt slike forordninger, som om dere levde i verden (21) '**Rør ikke, smak ikke, ta ikke**' (22) som alle er til for å gå i oppløsning ved bruken – **etter menneskers bud og doktriner**?

I dette skriftstedet ser vi at begrepene "rør ikke, smak ikke, ta ikke" er omsluttet av ordene:

1. Verdens prinsipper
2. Menneskers bud og doktriner

Det er ganske trygt å si at begrepene "rør ikke, smak ikke og ta ikke" er knyttet til menneskers bud og doktriner som stammer fra verdens prinsipper. De gnostiske kristne ville ha funnet de materielle aspektene ved den hebraiske gudsyrkelsen støtende og ville ha dømt dem for å spise og drikke eller feste under religiøse eller sosiale sammenkomster. Ropet ville bli hørt: "rør ikke, smak ikke, ta ikke".

Det er mulig at jødene også ville beskyldte de kristne for å delta i en nattverd der de spiser og drikker hellige ting utenfor det levittiske prestedømmets regi. Adam Clark kommer også med denne kommentaren:

Dette er uttryksformer som er svært vanlige blant jødene. I Maccoth, fol. xxi. 1: "Hvis de sier til en nasireer: Ikke drikk, ikke drikk, og han likevel drikker, er han skyldig. Hvis de sier til en nasireer: Du skal ikke barbere deg, du skal ikke barbere deg, og han likevel barberer seg, er han skyldig. Hvis de sier: Ta ikke på deg disse klærne, ta ikke på deg disse klærne, og han likevel tar på seg fremmede klær, er han skyldig." (Adam Clarks kommentar til Kolossierbrevet 2:21)

Jødene kunne også beskyldte de kristne for ikke å ha med ofringer på sabbater, nymånedager og høytider, som de kristne så på som oppfylt i Kristus. Disse var definitivt skygger av ting som ble oppfylt i Kristi død. Paulus adresserer altså både gnostisk kristnes angrep og loviske jøders

angrep på det å spise og drikke i religiøse sammenkomster.

Omformulering av Kolosserbrevet

2:16-17

Dette bringer oss til kjernen av problemet i Kolosserbrevet 2. La oss lese skriftstedet på nytt.

Kolosserbrevet 2:16-17 La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke, eller med hensyn til en helligdag eller nymånedag eller sabbat-*dager*: (17) Som er en skygge av de kommende ting; men kroppen *er* av Kristus. (Direkte oversettelse, der tegnsetting og store bokstaver og tilføyde ord i kursiv er bevart slik det forekommer i den engelske King James Bibelen)

Jeg vil at vi skal legge merke til fire viktige ting i dette skriftstedet:

1. Bruken av ordet "med hensyn til".
2. Bruken av det tilføyde tegnet kolon gir det som følger betydningen av å definere det som nettopp er sagt, og bruken av stor bokstav i ordet "Som" gir inntrykk av en ny setning.
3. Bruken av ordet "men".
4. Det tilføyde ordet "er" i forbindelse med kroppen "*er*" av Kristus.

1. Bruken av ordet "med hensyn til"

La oss se på hvordan ordet *med hensyn til* brukes andre steder i Det nye testamente. Dette er hva som står om dette ordet i Strong's G3313:

Fra en foreldet, men mer primær form av μέρομαι meiromai (å få som en seksjon eller tildeling); en deling eller andel (bokstavelig eller billedlig, i en bred anvendelse): - vegne, kyst, kurs, håndverk, bestemt (+ -lig), del (+ -lig), stykke, porsjon, hensyn, side, en slags (-hva).

Dette ordet er oversatt som del (24x), porsjon (3x), kyst (3x), vegne (2x)

hensyn (2x) og diverse (9x). Her er noen eksempler fra Det nye testamente:

Matteus 2:22 Men da han fikk høre at Arkelaus regjerte over Judea etter sin far Herodes, var han redd for å dra dit. Og etter å ha blitt advart av Gud i en drøm, tok han veien inn i **de delene** [G3313] av Galilea [i BMG står det Galilea-**regionen**].

Lukas 15:12 Og den yngste av dem sa til sin far: Far, gi meg **den delen** [G3313] av eiendelene som tilfaller meg. Så skiftet han sin formue mellom dem.

Lukas 24:42 Så gav de Ham **et stykke** [G3313] av en stekt fisk og litt honningkake.

I Matteus 2:22 og Lukas 15:12 oversettes ordet med de bestemte artiklene "den"/"de", men i Lukas 24:42 brukes ikke denne artikkelen. Bruken av ordet del eller portion krever på engelsk at vi identifiserer delen med enten en bestemt eller ubestemt artikkel. Konteksten i Paulus sin tekst taler for en bestemt artikkel, men begge deler går bra. La oss bruke denne kunnskapen i vår tekst:

La derfor ingen dømmе dere for mat eller drikke, eller **[/delene/en del/ et stykke]** av en helligdag eller nymånedag eller sabbat.

Bruken av ordene mat og drikke gir konteksten for det neste ordet *hensyn*, som betyr at han snakker om en bestemt del av høytidene, nymånedager og sabbatene.

2. Bruken av det tilføyde ordet "dager" og kolon

Nå må vi innse noe ganske viktig: Ordet "dager" og kolon er tilføyde. De finnes faktisk ikke i teksten. Jeg bruker e-sword for å lese Bibelen på nettet, og de tilføyde ordene står i grått.

Kolosserbrevet 2:16 La derfor ingen dømmе dere for mat eller drikke, eller med hensyn til en helligdag eller nymånedag eller sabbat-*dager*:

Legg merke til at kolon er lagt til. Det finnes ikke i teksten. Dette endrer betydningen av setningen betraktelig. Hvis vi tar dette ut og deretter lar setningen fortsette ved å plassere ordet "som" uten stor bokstav, ser vi noe ganske dyptgående:

La derfor ingen dømme dere for mat eller i drikke, eller i en del en helligdag eller nymånedag eller sabbat, som er en skygge av de kommende ting.

Fikk du det med deg? Paulus snakker om **den delen** av høytidene, nymånedagene og sabbatene som er en skygge av de kommende ting. Siden Paulus først og fremst er opptatt av de gnostisk-kristnes motvilje mot materielle ting, er det mer sannsynlig at hans henvisning til mat og drikke er knyttet til dagligdags spising og drikking i sosiale sammenhenger, noe de gnostisk-innstilte kristne, som hadde et asketisk fokus, ville ha frarådet.

Det faktum at Paulus nevner spising og drikking først, tyder på at dette er det viktigste temaet, og at dette temaet går igjen i de andre punktene på listen, selv om de ikke regnes som skygger. De punktene som er direkte relatert til skyggen av de kommende ting, er **de delene av høytidene, nymånedagene og sabbatene som er av materiell art**, siden gnostikerne utelukkende fokuserte på det indre eller det åndelige når det gjaldt tilbedelse.

3. Bruken av ordet "men"

Vi må nå ta et oppgjør med ordet "men", fordi dette er konjunksjonen som uttrykker relasjonen til *Kristi kropp*.

Ordet "men" i dette skriftstedet er "de" [G1161]. Dette er hva Strong's sier om det:

En primærpartikkel (adversativ eller **kontinuativ**); men, og, osv.: - også, og, men, dessuten, nå [ofte ikke uttrykt på engelsk].

Dette ordet betyr altså ikke bare det motsatte av det som nettopp ble sagt, men kan også bety en fortsettelse eller forklaring. Det er her et

semikolon kan settes inn på engelsk for å forklare hva som nettopp ble sagt. Legg merke til hvordan ordet "*men*" [G1161] brukes i Det nye testamente.

Matteus 1:2 Abraham avlet Isak; og [G1161] Isak ble far til Jakob; og [G1161] Jakob ble far til Judas og hans brødre;

Se hvordan ordet brukes til å bety en fortsettelse som et resultat av det som nettopp ble sagt. Isak ble far til Jakob som en fortsettelse av at Abraham ble far til Isak. I dette tilfellet brukes det som en fortsettelse. Det gir ingen mening i dette tilfellet å si:

Matteus 1:2 Abraham ble far til Isak; **men** Isak ble far til Jakob; **men** Jakob ble far til Judas og hans brødre;

Det finnes steder der det er bedre å bruke et "*men*". Jesus bruker det med omhu i Matteus 5:

Matteus 5:38-39 Dere har hørt at det er sagt: 'Øye for øye, tann for tann.' (39) **Men** Jeg sier dere: Stå ikke imot det onde, men den som slår deg på høyre kinn, ham skal du også vende det andre til.

Ordet *men* som Jesus bruker, er G1161. Hvis Han hadde ønsket å fullstendig motsi det som ble sagt tidligere, ville Han ha brukt et annet ord, et ord som Han brukte når Han motsa Satan:

Matteus 4:4 Men Han svarte: "Det står skrevet: Mennesket skal ikke leve av brød alene, men [G235] av hvert Ord som går ut av Guds munn."

Dette ordet er *alla*, og dette er hva Strong's sier om det:

Neutrum flertall av G243; egentlig andre ting, det vil si (adverbialt) motsatt (i mange relasjoner): - og, men (selv), skjønt, riktignok, nei, likevel, nei, til tross for, bortsett, derfor, ja, likevel.

Hvis Jesus ønsket å motvirke uttrykket "øye for øye og tann for tann" fullstendig, ville Han ha brukt G235 *alla*, som er en fullstendig negasjon,

men Jesus bruker ordet *de*. Dette gjør at Han kan motsi tolkningen som fariseerne ga folket, og samtidig videreføre og utvide den faktiske betydningen av lovens ord om "øye for øye og tann for tann". Se 2. Mosebok 21:24, 3. Mosebok 24:20 og 5. Mosebok 19:21. Meningen med dette skriftstedet var ikke å slå folk i det hele tatt. Loven var laget for å avskrekke folk fra å slå, men jødene hadde forvrengt den til en lære om hevn. Så dette lille ordet *de* er svært viktig, og det har alvorlige implikasjoner en rekke steder der noe bare leses som motsetning, når det også inkluderer fortsettelse.

Med dette i bakhodet, er vi klare til å fullføre denne setningen:

La ingen dømme dere for mat eller drikke, eller i en del av en helligdag, nymånedag eller sabbat, som er en skygge av de kommende ting; **dessuten** Kristi kropp. (Merknad: Her har forfatteren allerede tatt ut det tilføyde ordet "er" i uttrykket *kroppen er av Kristus*.)

Så hva menes med Kristi kropp? Paulus er den eneste som bruker dette begrepet, og han bruker det fire ganger utenom i Kolosserbrevet 2:17:

<p>Romerbrevet 7:4 Derfor, mine brødre, er også dere døde fra loven ved Kristi kropp, for at dere skulle gifte dere med en annen, nemlig med Ham som er reist opp fra de døde, så vi skulle bære frukt til Gud.</p>	<p>Kristus fordømte synden i kjødet og kjøpte oss fri. Uttrykket Kristi kropp betyr den bokstavelige kroppen til vår natur som Kristus tok på seg, og deretter tok Han denne kroppen med seg til døden for å gi oss liv.</p>
<p>1. Korinterbrevet 10:16 Velsignelsens beger som vi velsigner, er ikke det samfunn med Kristi blod? Brødet som vi bryter, er ikke det samfunn med Kristi kropp?</p>	<p>Dette er en henvisning til den spirituelle kroppen til Guds folk (kirken), som Kristi Ånd bor i.</p>
<p>1. Korinterbrevet 12:27 Nå er dere Kristi kropp, og hver for seg er dere lemmer på Hans kropp.</p>	<p>Igjen en åndelig referanse til kirken.</p>

Efeserbrevet 4:12 for at de hellige skal bli fullkommengjort til tjenestens arbeid, **til oppbyggelse av Kristi kropp,**

Igjen en åndelig referanse til kirken.

Å spise og drikke av brødet og begeret er symboler på vår inntreden i Kristi kropp og viser at vi har akseptert Hans død på våre vegne. De symboliserer at vi har sluttet oss til Ham i døden for å bli oppreist sammen med Ham.

Romerne 6:4-5 Derfor er vi begravet med Ham ved dåpen inn i døden, for at slik som Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, skal også vi vandre i et nytt liv. (5) For hvis vi er blitt forenet med Ham i likhet med Hans død, da skal vi også bli det med Hans oppstandelse.

De er symboler på at Kristus bor i oss og at vi derfor er en del av Hans kropp. Legg merke til hva Jesus sier:

Johannes 6:55-56 For mitt kjøtt er virkelig mat, og mitt blod er virkelig drikke. Den som spiser mitt kjøtt og drikker mitt blod, han bor i Meg, og Jeg i ham.

Igjen knytter Paulus disse symbolene til vårt fellesskap i Kristus.

1. Korinterbrev 10:16 Velsignelsens beger som vi velsigner, er ikke det samfunn med Kristi blod? Brødet vi bryter, er ikke det samfunn med Kristi kropp?

Kristi død, begravelse og oppstandelse som symboliseres i disse emblemene, er førstegrøden som sikrer de helliges fremtidige oppstandelse ved gjenkomsten.

1. Korinterbrev 15:22-23 For slik vi alle dør i Adam, skal alle bli gjort levende i Kristus. (23) Men hver i sin egen rekkefølge: Kristus er førstegrøden, **deretter de som tilhører Kristus ved Hans komme.**

Ved å ta del i Kristi død og oppstandelse gjennom disse symbolene,

uttrykker vi det kristne håpet om fremtidig seier over døden ved Kristi gjenkomst. Disse symbolene er altså en skygge av de kommende ting, og det er blant annet derfor Paulus sier:

1. Korinterbrev 11:26 For så ofte som dere spiser dette brødet og drikker dette begeret, **forkynner dere Herrens død, inntil Han kommer.**

Vår Herre Jesus uttrykker også dette temaet på denne måten:

Markus 14:25 Sannelig, Jeg sier dere: Jeg vil ikke drikke mer av vintreets frukt før den dagen Jeg drikker den på ny i Guds kongedømme.

Brødet og begeret er skygger og har ingen frelsende virkning på sjelen; de er symboler på Kristi død og oppstandelse. Hans oppstandelse er en garanti for de helliges oppstandelse ved gjenkomsten og for det fullstendige og åpne fellesskapet med Kristi kropp hver sabbat og nymånedag i det himmelske riket. I en videre forstand, er det å spise og drikke i en festlig ånd under høytider, nymånedager og sabbater en skygge av vår samling i én kropp etter gjenkomsten. Det er ingen dyd i å spise og drikke, men disse materielle tingene i forbindelse med Guds folks tilbedelse, gir oss en forsmak på det fremtidige Guds rike. Gnostikerne ville ha frarådet ethvert fokus på mat og drikke under religiøse sammenkomster, eller at mat og drikke skulle ha noen del i tilbedelsen, fordi de mente at det åndelige skulle skilles fra det materielle. En kristen med hebraisk sinnelag ville derimot sett på disse materielle tingene som en del av den kristne opplevelsen, fordi den materielle verden ikke er ond, men skapt av Gud.

Hvor vidunderlig det vil være når hele Kristi kropp er samlet på ett sted for å prise og tilbe Gud og Hans Sønn.

De frelstes nasjoner vil ikke kjenne noen annen lov enn himmelens lov. Alle vil være en lykkelig, forent familie, kledd i lovprisningens og takksigelsens klær. Over scenen vil morgenstjernene synge sammen, og Guds sønner vil juble av glede, mens Gud og Kristus sammen proklamerer: "Det skal ikke

mer være synd, og døden skal ikke mer være." "Og det skal skje at fra nymåne til nymåne og fra sabbat til sabbat skal alt kjød komme for å tilbe fremfor Meg, sier Herren." "Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det sammen." "Herren Gud vil la rettferdighet og lovprisning spire frem foran alle nasjonene." "På den dagen skal hærskares Herre være en herlighets krone, og som en skjønnhetens diadem for de gjenværende av sitt folk." (PK 732,733)

Det finnes en alternativ tanke om at begrepet *Kristi kropp* rett og slett betyr kirken, og at dette begrepet skal knyttes til tanken om å dømme eller bestemme for deg hvordan du skal delta i offentlig tilbedelse knyttet til disse spørsmålene. Dette kan være en referanse til at Kristi kropp kom sammen i Apostlenes gjerninger 15 for å bestemme visse regler for hedningekonvertitter, men det finnes ingen direkte henvisning til dette. Selv om det er mulig å se det på denne måten hvis vi åpner for en dobbeltbetydning i teksten, er det en fare for at dette kan åpne for tanken om at personlig samvittighet innen tilbedelse skal dikteres av flertallet av de troende, og dette er noe som jeg mener er problematisk.

4. Det tilføyde ordet "er"

Du la kanskje merke til at i min siste sitat fra Kolosserbrevet 2:16-17, utelot jeg det tilføyde ordet "er".

La ingen dømme dere for mat eller drikke eller i en del av en høytid eller nymånedag eller sabbat, som er en skygge av de kommende ting; **dessuten** Kristi kropp.

Det er sikkert mye tryggere å søke å forstå Skriften med så få tilføyde ord og tegnsettinger som mulig. Å sette inn ordet "er" i kombinasjon med en kontradiktorisk betydning av ordet "men", gjør at uttrykket Kristi kropp settes i opposisjon og kontrast til ordene *skyggen av de kommende ting*. Det gjør skyggene til noe negativt i motsetning til kroppen eller substansen, som er noe godt. Dette resonnementet passer perfekt til den gnostisk-kristne tankegangen som ser på materielle ting som noe negativt og på åndelige ting alene som noe positivt.

På et annet nivå har det greske sinnet en tendens til å se skygger som noe negativt, på grunn av en av Platons grunnleggende læresetninger, "Lignelsen om hulen":

Platon lar Sokrates beskrive en samling mennesker som har levd lenket til en hulevegg hele livet, med ansiktet vendt mot en blank vegg. Menneskene ser skygger som projiseres på veggen, av ting som passerer foran et bål bak dem, og de begynner å gi skyggene navn. Skyggene er det nærmeste fangene kommer virkeligheten. Deretter forklarer han hvordan filosofen er som en fange som er blitt befridd fra hulen og forstår at skyggene på veggen ikke er en del av virkeligheten i det hele tatt, ettersom han kan oppfatte virkelighetens sanne form snarere enn bare skyggene som fangene ser. (Wikipedia – Lignelsen om hulen)

Det greske sinnet ville altså se skyggene som en del av sinnets slaveri, og når man leser en tekst som Kolosserbrevet 2:16-17, ville det derfor være naturlig å lese skyggene i et antagonistisk forhold til den opplevde virkeligheten.

Hvis Paulus ville understreke en kontrast, måtte han ha inkludert et ord på gresk som *G2076 esti*. Dette ordet er ikke inkludert, og derfor bør "er" tas ut. Når ordet "er" fjernes, blir ordene "Kristi kropp" en naturlig fortsettelse av *skyggen av de kommende ting*. Det bør være tydelig at jo flere ord som følger med i et avsnitt, jo mer sannsynlig er det at oversetteren har begynt å tolke teksten i stedet for bare å oversette den.

Så konklusjonen er at gnostikerne dømte de kristne for å ha knyttet materielle symboler til sin gudsyndyrkelse, som de anså som trelldom. Det er også mulig at jødene og noen kristne dømte kirken for å samles på disse dagene uten å utføre forfedrenes ritualer. Dette inkluderte ofringer og offergaver som var en del av det skyggeaktige offersystemet som ikke lenger var nødvendig. Uansett tar Paulus ikke opp *tidspunktet* for høytider, nymånedager og sabbater, men han tar opp striden om hva som skulle gjøres på disse dagene når det gjaldt å spise og drikke, **altså den delen av høytidene som omhandlet mat og drikke**, som i stor grad var en del av høytidene og nattverdsgudstjenesten.

Så hvis vi viser riktig '*hensyn*' til Paulus sin bruk av dette ordet i Kolosserbrevet 2:16, finner vi at dette spørsmålet har en løsning som adresserer alle de viktige problemstillingene som er til stede.

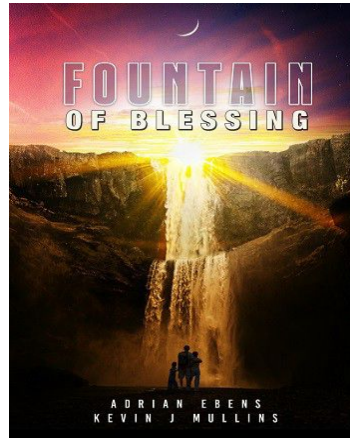
Kristus i Sabbaten

Hva har den brennende busken, Sinaifjellet og sabbatsbudet til felles?

De er alle beskrevet som "hellige" i Skriftene.

Men hva betyr det at noe er hellig? Hva gjør noe eller noen hellig?

I dette heftet vil vi undersøke hvorfor disse stedene og tidspunktene blir beskrevet som hellige, og hvordan det kan påvirke deg i dag.

Fountain of Blessing

Vår Far kaller oss til en dypere sabbatsopplevelse. Vi blir kalt til alle åndelige velsignelser i Kristus Jesus som Abrahams barn (Galaterbrevet 3:27-29). Jesus sier til oss: "Se, Jeg står for døren og banker på," og Han banker på den fastsatte tiden. Vil du åpne opp for Ham og spise sammen med Ham?

Vise Hensyn til Kolosserbrevet 2:14-17

Det er noen skriftsteder i Bibelen som er helt sentrale for å forstå hvordan og når vi skal samles til gudstjeneste.

I den kristne kirke er det nesten unison enighet om at Kolosserbrevet 2:14-17 er det klareste beviset på at Paulus løste den kristne kirke fra å overholde sabbaten, nymånedagene og høytidene og naglet dem til korset.

Syvendedags-adventistene, som innser den hellige velsignelsen og ansvaret som ligger i sabbaten, har delt loven mellom De ti bud og Moseloven og har fjernet sabbaten fra dette avsnittet i Kolosserbrevet. Det store problemet er at det greske ordet for sabbat som brukes i dette avsnittet, er nøyaktig det samme ordet for syvendedags-sabbat eller en sabbat i forhold til en syvdagersuke. Adventistene må da argumentere på basis av ett vers mot 68 andre vers som peker på sabbaten. Hvis det er sabbaten som menes her, da er den inkludert i listen over nymånedager og helligdager som anses å være skygger av kommende gode ting og er derfor ikke en del av den kristne gudstjenesteopplevelsen.

I dette heftet ser vi nærmere på situasjonen i Kolossermenigheten, bruken av det greske ordet *dogma* i vers 14 og i vers 16 og 17, King James-oversetternes bruk av tilførte ord, samt oversettelsen av det greske ordet *meros* til det norske ordet *hensyn*, som skjuler den egentlige hensikten med Paulus sitt forsøk på å bekjempe de tidlig gnostisk-kristnes råd. Vi håper at dette heftet kan bidra til å vise hensyn til apostelen Paulus sin egentlige intensjon med dette skriftstedet.